

Як рештки викопні — за муром сміх,  
Який видовжується у півоній клембу.  
Світ, оприсутнений промінням ляпки, —  
На коло, яке — крильцями комах.

Свідомість — кілька фіялкових смуг  
З нашарувань — одноклітинні лімби.  
Із хвиль нутра — давно з ужитку — лембик —  
На вітрі, що дедалі дужче дме.

Душа — ледь-ледь, — та воротарський вигук  
Тримає існування рівновагу,  
Хоч — точить ніж — нове й непосидюще.

Усе буття ще сіється, як дощик,  
Який — на зливу там, де щойно стих. —  
Як ближча дзьоб, що — на все небо — птах.